

Ročník 1995

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 32

Rozeslána dne 14. července 1995

Cena Kč 14,50

O B S A H:

121. Vyhláška Ministerstva vnitra, kterou se stanoví peněžní částka nezbytná k hrazení nákladů na pobyt cizince na území České republiky a na jeho vycestování
 122. Vyhláška Ministerstva životního prostředí, kterou se stanoví emisní limity pro lakovny se spotřebou nad 10 tun nátěrových materiálů ročně
 123. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o přístupu České republiky ke Statutu Rady Evropy
 124. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Korejskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu
 125. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dohody mezi vládou České a Slovenské Federativní Republiky a vládou Korejské republiky o podpoře a vzájemné ochraně investic
-

121**VYHLÁŠKA****Ministerstva vnitra**

ze dne 16. června 1995,

**kteřou se stanoví peněžní částka nezbytná k hrazení nákladů na pobyt cizince
na území České republiky a na jeho vycestování**

Ministerstvo vnitra stanoví podle § 34a zákona č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České a Slovenské Federativní Republiky, ve znění zákona č. 190/1994 Sb.:

§ 1

(1) Peněžní částka, kterou předkládá cizinec na požádání kontrolního orgánu,¹⁾ činí nejméně 7000 Kč.

(2) U cizince mladšího 15 let věku činí peněžní částka podle odstavce 1 nejméně 3500 Kč.

§ 2

Peněžní částka uvedená v § 1 může být cizincem předložena v české měně nebo v cizí volně směnitelné měně.

§ 3

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. září 1995.

Ministr:
Ruml v. r.

¹⁾ § 2 odst. 3 písm. a) zákona č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České a Slovenské Federativní Republiky, ve znění zákona č. 190/1994 Sb.

122

VYHLÁŠKA

Ministerstva životního prostředí

ze dne 15. června 1995,

kteřou se stanoví emisní limity pro lakovny se spotřebou nad 10 tun nátěrových materiálů ročně

Ministerstvo životního prostředí stanoví podle § 5 odst. 5 zákona č. 309/1991 Sb., o ochraně ovzduší před znečišťujícími látkami (zákon o ovzduší), ve znění zákona č. 218/1992 Sb. a zákona č. 158/1994 Sb. (úplné znění č. 211/1994 Sb.), a podle § 12 písm. a) zákona České národní rady č. 389/1991 Sb., o státní správě ochrany ovzduší a poplatcích za jeho znečišťování, ve znění zákona č. 211/1993 Sb. a zákona č. 158/1994 Sb. (úplné znění č. 212/1994 Sb.):

§ 1

Obecné podmínky pro konstrukci a provoz zařízení lakoven

Pro konstrukci zařízení lakoven se použijí všechny technicky dostupné možnosti k omezení emisí organických látek. Pro účely stanovení emisních limitů se za zařízení považuje technologický celek jednoho technologického systému nátěrových hmot.

§ 2

Omezení celkových emisí

Emise organických látek v odpadním vzduchu z celého zařízení včetně konzervace nesmí překročit při:

- jednobarevném lakování hodnotu 60 g/m² lakované plochy,
- metalizačním lakování hodnotu 120 g/m² lakované plochy.

§ 3

Nastříkovací prostory

V odpadním vzduchu z nastříkovacích prostorů je nejvyšší přípustná koncentrace organických látek uváděná jako celkový uhlík 50 mg/m³, pokud celkové specifické výrobní emise uváděné jako celkový uhlík překročí 35 g/m³.

§ 4

Sušárny

(1) V odpadním vzduchu ze sušáren nesmí hmotnostní koncentrace organických látek, uváděná jako celkový uhlík, překročit hodnotu 50 mg/m³.

(2) V odpadních plynech (částičky laků) ze sušáren nesmí hmotnostní koncentrace tuhých znečišťujících látek překročit hodnotu 3 mg/m³.

§ 5

Zrušuje se bod 6.1.3. části A přílohy č. 3 opatření Federálního výboru pro životní prostředí ze dne 1. října 1991 k zákonu č. 309 ze dne 9. července 1991 o ochraně ovzduší před znečišťujícími látkami (částka 84/1991 Sb.), ve znění opatření Federálního výboru pro životní prostředí ze dne 23. června 1992 (částka 84/1992 Sb.).

§ 6

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Ing. Benda CSc. v. r.

123

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 5. května 1949 byl v Londýně přijat Statut Rady Evropy.

Se Statutem vyslovil souhlas Parlament České republiky a listina o přístupu České republiky ke Statutu Rady Evropy byla uložena u generálního tajemníka Rady Evropy, deponitáře Statutu, dne 30. června 1993.

Statut vstoupil v platnost na základě svého článku 42 odst. b. dnem 3. srpna 1949 a pro Českou republiku v souladu se zněním svého článku 4 dnem 30. června 1993.

Český překlad Statutu se vyhláší současně.

STATUT RADY EVROPY

Vlády Belgického království, Dánského království, Francouzské republiky, Irské republiky, Italské republiky, Lucemburského velkovévodství, Nizozemského království, Norského království, Švédského království a Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku,

přesvědčeny, že upevnění míru založeného na spravedlnosti a mezinárodní spolupráci je životně důležité pro zachování lidského společenství a civilizace;

potvrzující svoji plnou oddanost duchovním a morálním hodnotám, které jsou společným dědictvím jejich národů a původním zdrojem svobody jednotlivce, politické svobody a právního státu, na kterých je založena každá opravdová demokracie;

věříce, že pro zachování a další rozvoj těchto myšlenek, jakož v zájmu hospodářského a společenského rozvoje, je třeba větší jednoty mezi stejně smýšlejícími evropskými zeměmi;

majíce za to, že za účelem naplnění této potřeby, jakož i vyjádřených tužeb národů evropských států, je nezbytné od nynějška vytvořit organizaci sdružující evropské státy co nejtěsněji;

rozhodly se proto vytvořit Radu Evropy sestávající z výboru představitelů vlád a poradního shromáždění a za tímto účelem přijaly tento statut.

KAPITOLA I

Cíl Rady Evropy

Článek 1

a. Cílem Rady Evropy je dosažení větší jednoty mezi jejími členy za účelem ochrany uskutečňování ideálů a zásad, které jsou jejich společným dědictvím, a usnadňování jejich hospodářského a společenského rozvoje.

b. Tento cíl bude naplňován prostřednictvím orgánů Rady jednáním o otázkách společného zájmu a dohodami a společnými opatřeními ve věcech hospodářských, sociálních, kulturních, vědeckých, právních a správních a cestou dodržování a další realizace lidských práv a základních svobod.

c. Účast v Radě Evropy nemá vliv na spolupráci jejích členů na činnosti Spojených národů a jiných mezinárodních organizací nebo svazů, jejichž jsou členy.

d. Otázky týkající se národní obrany nespádají do působnosti Rady Evropy.

KAPITOLA II

Členství

Článek 2

Členy Rady Evropy jsou strany tohoto statutu.

Článek 3

Každý člen Rady Evropy uznává zásadu právního státu a zaručuje všem osobám pod jeho jurisdikcí dodržování lidských práv a základních svobod. Je povinen upřímně a efektivně spolupracovat při naplňování cíle Rady Evropy definovaného v kapitole I.

Článek 4

Evropský stát, který je považován za schopného plnit ustanovení článku 3 a má takovou vůli, může být pozván Výborem ministrů, aby se stal členem Rady Evropy. Stát, který byl takto pozván, se stane členem tím, že jeho jménem je uložena u generálního tajemníka listina o přístupu k tomuto statutu.

Článek 5

a. Za zvláštních okolností, evropský stát, který je považován za schopného plnit ustanovení článku 3 a má takovou vůli, může být Výborem ministrů pozván, aby se stal přidruženým členem Rady Evropy. Stát, který byl takto pozván, se stane přidruženým členem tím, že jeho jménem je uložena u generálního tajemníka listina o přijetí tohoto statutu. Přidružený člen je oprávněn být zastoupen pouze u Poradního shromáždění.

b. Výraz „Člen“ v tomto statutu znamená také přidružený člen, pokud se netýká zastoupení ve Výboru ministrů.

Článek 6

Před vydáním pozvání podle článku 4 nebo 5 výše Výbor ministrů stanoví počet zástupců v Poradním shromáždění, ke kterému bude navrhovaný člen oprávněn, a poměr jeho finančního příspěvku.

Článek 7

Její člen může vystoupit z Rady Evropy písemným oznámením svého rozhodnutí generálnímu tajemníkovi. Jestliže je vystoupení oznámeno v průběhu prvních devíti měsíců finančního roku, stává se účinným koncem tohoto finančního roku. Jestliže je oznámení učiněno v průběhu posledních třech měsíců finančního roku, stává se účinným koncem příštího finančního roku.

Článek 8

Člen Rady Evropy, který vážně porušil ustanovení článku 3, může být dočasně zbaven svého práva na zastoupení a požádán Výborem ministrů, aby vystoupil podle ustanovení článku 7. Jestliže takový člen nevyhoví takové žádosti, Výbor může rozhodnout, že tento člen přestává být členem Rady ode dne, který Výbor sám určí.

Článek 9

Jestliže člen neplní své finanční povinnosti, Výbor ministrů může pozastavit jeho právo na zastoupení ve Výboru a v Poradním shromáždění do té doby, než uvedené povinnosti splní.

KAPITOLA III

Všeobecná ustanovení

Článek 10

Orgány Rady Evropy jsou:

- i. Výbor ministrů;
- ii. Poradní shromáždění.

Oběma orgánům pomáhá Sekretariát Rady Evropy.

Článek 11

Sídlem Rady Evropy je Štrasburk.

Článek 12

Úředními jazyky Rady Evropy jsou angličtina a francouzština. Jednací řády Výboru ministrů a Poradního shromáždění určí okolnosti a podmínky, za kterých mohou být použity i jiné jazyky.

KAPITOLA IV

Výbor ministrů

Článek 13

Výbor ministrů je orgán, který jedná jménem Rady Evropy ve shodě s články 15 a 16.

Článek 14

Každý člen má jednoho představitele ve Výboru ministrů a každý představitel má jeden hlas. Představiteli ve výboru jsou ministři zahraničních věcí. Jestliže ministr zahraničních věcí nemůže být přítomen nebo jestliže to vyžadují jiné okolnosti, může být jmenován zástupce, aby jednal jeho jménem. Vždy, pokud je to možné, je zástupce členem vlády svého státu.

Článek 15

a. Na doporučení Poradního shromáždění nebo ze své vlastní iniciativy Výbor ministrů posuzuje opatření směřující k naplňování cíle Rady Evropy, včetně sjednávání úmluv a dohod a k přijímání společných postupů vládami členských států v určených otázkách. Závěry sděluje členům generální tajemník.

b. V případě potřeby závěry Výboru mohou mít formu doporučení vládám členů. Výbor může vlády členů požádat, aby byl informován o tom, jak na tato doporučení reagovaly.

Článek 16

S výhradou pravomocí Poradního shromáždění definovaných v článcích 24, 28, 30, 32, 33 a 35 Výbor ministrů závazně rozhoduje ve všech věcech vnitřní organizace a úpravy Rady Evropy. Za tím účelem Výbor ministrů přijímá nezbytná finanční a správní opatření.

Článek 17

Výbor ministrů může zřídit poradní a technické výbory nebo komise ke každému zvláštnímu účelu, který považuje za potřebný.

Článek 18

Výbor ministrů přijímá svůj vlastní jednací řád, ve kterém se stanoví zejména:

- i. kvórum;
- ii. způsob určení a funkční období předsedy výboru;
- iii. postup pro zařazování bodů na pořad jednání a pro předkládání návrhů rezolucí; a
- iv. podmínky pro jmenování zástupců podle článku 14.

Článek 19

Na každém zasedání Poradního shromáždění podává Výbor ministrů shromáždění zprávy o své činnosti spolu s potřebnou dokumentací.

Článek 20

a. Rezoluce Výboru ministrů týkající se následujících důležitých věcí, zejména:

- i. doporučení podle článku 15 odst. b.;
- ii. otázek uvedených v článku 19;
- iii. otázek uvedených v článku 21 odst. a. i. a odst. b.;
- iv. otázek uvedených v článku 33;
- v. doporučení doplňků článků 1 odst. d., 7, 15, 20 a 22 a
- vi. každé jiné otázky, o které Výbor rozhodne rezolucí přijatou podle odstavce d. uvedeného níže, že vzhledem k její důležitosti je možné o ní rozhodnout pouze jednomyslně, vyžadují ke svému přijetí jednomyslnost odevzdaných hlasů a většinu hlasů představitelů oprávněných zasedat ve Výboru.

b. O otázkách týkajících se vnitřního jednacího řádu nebo finančních nebo správních pravidel může být rozhodováno prostou většinou představitelů oprávněných zasedat ve Výboru.

c. Přijetí rezolucí Výboru podle článků 4 a 5 vyžaduje většinu dvou třetin hlasů všech představitelů oprávněných zasedat ve Výboru.

d. Přijetí jakékoliv jiné rezoluce Výboru, včetně přijetí rozpočtu, jednacího řádu, finančních a správních pravidel, doporučení změn článků tohoto statutu neuvedených v odstavci a. v. uvedeném výše, a určující v případě pochybností, který z odstavců tohoto článku se použije, vyžaduje většinu dvou třetin odevzdaných hlasů představitelů a většinu hlasů představitelů oprávněných zasedat ve Výboru.

Článek 21

a. Pokud Výbor ministrů nerozhodne jinak, jsou jeho zasedání

- i. neveřejná a
- ii. konají se v sídle Rady.

b. Výbor rozhodne, které informace o závěrech a jednáních neveřejných zasedání budou zveřejněny.

c. Výbor se schází před zahájením a na počátku každého zasedání Poradního shromáždění pokaždé, kdy to považuje za potřebné.

KAPITOLA V Poradní shromáždění

Článek 22

Poradní shromáždění je poradním orgánem Rady Evropy. Projednává otázky v rámci své působnosti stanovené tímto statutem a předává své závěry ve formě doporučení Výboru ministrů.

Článek 23

(doplněn v květnu 1951)

a. Poradní shromáždění může jednat a přijímat doporučení o každé otázce týkající se cíle a působnosti Rady Evropy definovaných v Kapitole I. Jedná a může přijímat doporučení ke každé otázce, která je mu předložena Výborem ministrů s žádostí o stanovisko.

b. Ve shodě s odstavcem a. tohoto článku Shromáždění určuje svůj pořad jednání. Přitom přihlíží k činnosti jiných evropských mezivládních organizací, jejichž členy jsou všechny členské státy Rady nebo některé z nich.

c. Předseda Shromáždění rozhoduje, v případě pochybností, zda otázka přednesená v průběhu zasedání patří na pořad Shromáždění.

Článek 24

S přihlédnutím k ustanovení článku 38 odst. d. může Poradní shromáždění ustavit výbory nebo komise, aby posuzovaly kteroukoliv otázku v rámci jeho působnosti stanovené článkem 23, podávaly mu zprávy, posuzovaly a připravovaly otázky zařazené na pořad jednání a vyjadřovaly se ke všem procedurálním otázkám.

Článek 25

(První věta odstavce a. ve znění doplňku z května 1951 – Poslední dva pododstavce odstavce a. byly doplněny v květnu 1953. První pododstavec odstavce a. byl doplněn v říjnu 1970.)

a. Poradní shromáždění je tvořeno představiteli každého členského státu zvolenými jeho parlamentem z jeho členů nebo jmenovaných z členů tohoto parlamentu způsobem, který si tento parlament sám stanoví, s výhradou oprávnění každé členské vlády provést dodatečná nezbytná jmenování, pokud parlament nezasedá a nestanovil postup pro takový případ. Každý představitel musí být občanem členského státu, který zastupuje, nesmí být však současně členem Výboru ministrů.

Mandát takto určených představitelů vzniká zahájením řádného zasedání následujícího po jejich určení; mandát zaniká zahájením příštího řádného zasedání nebo pozdějšího řádného zasedání s výhradou oprávnění členských států provést nová jmenování v důsledku parlamentních voleb.

Jestliže člen doplňuje místa uprázdněná v důsledku smrti nebo rezignace nebo přistoupí k novému jmenování v důsledku výsledků voleb do svého parlamentu, mandát nových představitelů se bude datovat od prvního zasedání Shromáždění následujícího po jejich jmenování.

b. Žádný představitel nemůže být zbaven mandátu v průběhu zasedání Shromáždění bez souhlasu tohoto Shromáždění.

c. Každý představitel může mít svého zástupce, který v případě jeho nepřítomnosti je oprávněn zasedat, vystupovat a hlasovat místo něho. Ustanovení odstavce a. výše se použijí i pro určení zástupců.

Článek 26

(Ve znění doplňků z prosince 1951, května 1958, listopadu 1961, května 1965, února 1971, prosince 1974, října 1976, ledna 1978, listopadu 1978, listopadu 1988, května 1989, listopadu 1990, února 1991, listopadu 1991, května 1992 a května 1993.)

Členové jsou oprávněni k následujícímu počtu představitelů:

Belgie	7
Bulharsko	6
Dánsko	5
Estonsko	3
Finsko	5
Francie	18
Irsko	4
Island	3
Itálie	18
Kypr	3
Lichtenštejnsko	2
Litva	4
Lucembursko	3
Malta	3
Maďarsko	7
Nizozemí	7
Norsko	5
Polsko	12
Portugalsko	7
Rakousko	6
Řecko	7
San Marino	2
Slovinsko	3
Spojené království Velké Británie a Severního Irska	18
Špolková republika Německo	18
Španělsko	12
Švédsko	6

Švýcarsko	6
Turecko	12

Článek 27

(doplněn v květnu 1951)

Podmínky, za kterých může být Výbor ministrů kolektivně zastoupen v jednání Poradního shromáždění, a podmínky, za kterých představitelé ve Výboru nebo jejich zástupci mohou před Shromážděním individuálně vystupovat, budou určeny v příslušných ustanoveních jednacího řádu, která přijme Výbor po konzultaci se Shromážděním.

Článek 28

a. Poradní shromáždění přijímá svůj vlastní jednací řád a volí ze svých členů svého předsedu, který zůstává ve funkci až do následujícího řádného zasedání.

b. Předseda řídí práce Shromáždění, ale neúčastní se ani rozpravy ani hlasování. Zástupce představitele, který je předsedou, může zasedat, jednat a hlasovat místo něho.

c. Jednací řád stanoví zejména:

- i. kvórum;
- ii. způsob volby a volební období předsedy a ostatních členů Byra;
- iii. způsob určení pořadu jednání a jeho oznámení představitelům;
- iv. lhůty a způsob oznámení jmen představitelů a jejich zástupců.

Článek 29

S výhradou ustanovení článku 30, rezoluce Poradního shromáždění včetně těch, které

- i. obsahují doporučení pro Výbor ministrů;
- ii. navrhují Výboru otázky, které mají být zařazeny na pořad jednání Shromáždění;
- iii. vytvářejí výbory nebo komise;
- iv. určují datum zahájení jeho zasedání;
- v. určují, jaká většina je nezbytná k přijetí rezolucí neuvedených výše bod i. – iv., nebo určují, v případě pochybností, jaké většiny je zapotřebí,

vyžadují vždy ke svému přijetí dvoutřetinovou většinu hlasů představitelů účastnících se hlasování.

Článek 30

Ke schválení rezolucí Poradního shromáždění týkajících se otázek jeho vnitřního chodu, zejména volby členů Byra, určení členů výborů a komisí a přijetí jednacího řádu, je zapotřebí takové většiny, jakou stanoví Shromáždění podle článku 29 odst. v.

Článek 31

Jednání o návrzích, které mají být předloženy

Výboru ministrů, o zařazení určité otázky na pořad jednání Poradního shromáždění se mohou týkat kromě definice svého předmětu pouze důvodů pro nebo proti takovému zařazení.

Článek 32

Poradní shromáždění se schází jedenkrát za rok na řádném zasedání, jehož datum a trvání budou stanoveny Shromážděním tak, aby se co možná nejméně překrývaly se zasedáními parlamentů v členských státech a se zasedáními Valného shromáždění Organizace spojených národů. Pokud Shromáždění a Výbor ministrů ve vzájemné shodě společně nerozhodnou jinak, řádné zasedání netrvá déle než jeden měsíc.

Článek 33

Řádná zasedání Poradního shromáždění se konají v sídle Rady, pokud Shromáždění a Výbor ministrů ve vzájemné shodě společně nerozhodnou jinak.

Článek 34

(doplněn v květnu 1951)

Poradní shromáždění může být také svoláno k mimořádnému zasedání na návrh Výboru ministrů nebo předsedy Shromáždění a po jejich vzájemné dohodě, která určí také datum a místo zasedání.

Článek 35

Pokud Poradní shromáždění nerozhodne jinak, jsou jeho jednání veřejná.

KAPITOLA VI

Sekretariát

Článek 36

a. Sekretariát je tvořen generálním tajemníkem, náměstkem generálního tajemníka a nezbytným personálem.

b. Generální tajemník a náměstek generálního tajemníka jsou jmenováni Poradním shromážděním na doporučení Výboru ministrů.

c. Ostatní členové Sekretariátu jsou jmenováni generálním tajemníkem podle vnitřního řádu.

d. Člen Sekretariátu nesmí být placeným zaměstnancem žádné vlády, nesmí být členem Poradního shromáždění ani národního parlamentu nebo vykonávat zaměstnání neslučitelné s jeho úkoly.

e. Každý pracovník Sekretariátu musí slavnostně potvrdit svoji oddanost Radě Evropy a své rozhodnutí plnit své úkoly svědomitě, zcela bez vlivu jakýchkoliv národních zájmů, a že nebude žádat ani přijímat od jakékoliv vlády nebo jiné síly vně Rady Evropy žádné pokyny související s plněním jeho úkolů a že se zdrží jakýchkoliv činů neslučitelných s jeho postavením

mezinárodního úředníka odpovědného pouze Radě. Generální tajemník a náměstek generálního tajemníka činí toto prohlášení před Výborem, ostatní pracovníci před generálním tajemníkem.

f. Každý člen musí respektovat výlučně mezinárodní povahu funkcí generálního tajemníka a pracovníků Sekretariátu a zdržet se jakéhokoliv ovlivňování jejich funkcí.

Článek 37

a. Sekretariát je umístěn v sídle Rady.

b. Za činnost Sekretariátu odpovídá generální tajemník Výboru ministrů. S výhradou ustanovení článku 38 odst. d. poskytuje Poradnímu shromáždění zejména správní a jiné služby, jaké může Shromáždění potřebovat.

KAPITOLA VII

Financování

Článek 38

(Odstavec e. článku 38 byl doplněn v květnu 1951)

a. Každý člen hradí náklady svého zastoupení ve Výboru ministrů a v Poradním shromáždění.

b. Výdaje Sekretariátu a všechny ostatní společné výdaje jsou rozdělovány mezi všechny členy v poměru stanoveném Výborem na základě počtu obyvatel každého členu.

Príspevek pridruženého členu určuje Výbor.

c. Za podmínek stanovených ve finančním řádu předkládá generální tajemník každoročně rozpočet ke schválení Výboru.

d. Generální tajemník postupuje Výboru žádosti Shromáždění, které se týkají výdajů převyšujících částku, která již byla v rozpočtu určena pro Shromáždění a jeho činnost.

e. Generální tajemník předkládá Výboru ministrů také odhad vydání předpokládaných pro uskutečnění každého doporučení předloženého Výboru. Rezoluce, k jejímuž plnění je třeba dodatečných vydání, se považuje za schválenou Výborem ministrů, pouze pokud Výbor současně schválí předpokládaná dodatečná vydání.

Článek 39

Generální tajemník oznámí každoročně vládám členů výši jejich příspěvků. Příspěvky jsou považovány za splatné dnem jejich oznámení a musí být zaplacený k rukám generálního tajemníka nejpozději šest měsíců od data jejich oznámení.

KAPITOLA VIII

Výsady a imunity

Článek 40

a. Rada Evropy, představitelé členů a Sekretariátu požívají na území členů takové výsady a imunity, které jsou potřebné pro plnění jejich funkcí. V rámci těchto imunit zejména nemohou být představitelé v Poradním shromáždění zatčeni ani soudně stíháni na území všech členů pro vyslovený názor nebo hlasování při jednání Shromáždění, jeho výborů nebo komisí.

b. Členové budou usilovat, aby co nejdříve byla sjednána dohoda k realizaci ustanovení odstavce a. výše. Za tímto účelem Výbor ministrů doporučí vládám členů přijetí dohody definující výsady a imunity přiznávané na území všech členů. Navíc bude sjednána zvláštní dohoda s vládou Francouzské republiky definující výsady a imunity, které Rada požívá ve svém sídle.

KAPITOLA IX

Doplňky

Článek 41

a. Návrhy doplňků se předkládají ve Výboru ministrů nebo za podmínek stanovených v článku 23 v Poradním shromáždění.

b. Doplňky, které považuje za potřebné, Výbor doporučí a zajistí jejich sepsání do protokolu.

c. Každý doplňující protokol vstoupí v platnost, jakmile bude podepsán a ratifikován dvěma třetinami členů.

d. Bez ohledu na ustanovení předcházejících odstavců tohoto článku, doplňky článků 23 – 35, 38 a 39, které byly schváleny Výborem a Shromážděním, vstoupí v platnost datem ad hoc zápisu sepsaného generálním tajemníkem a zaslaného vládám členů, ve kterém se potvrzuje schválení těchto doplňků. Ustanovení tohoto odstavce se mohou použít až po skončení druhého řádného zasedání Shromáždění.

KAPITOLA X

Závěrečná ustanovení

Článek 42

a. Tento statut podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou uloženy u vlády Spojeného království Velké Británie a Severního Irska.

b. Tento statut vstoupí v platnost po uložení sedmé ratifikační listiny. Vláda Spojeného království zašle všem vládám, které tento statut podepsaly, potvrzení o tom, že Statut vstoupil v platnost, se jmény členů Rady Evropy k tomuto datu.

c. Následně se každý signatář stane stranou tohoto statutu dnem uložení své ratifikační listiny.

Na důkaz toho níže podepsaní, řádně k tomu zmocnění, podepsali tento statut.

Dáno v Londýně 5. května 1949 v angličtině a francouzštině, přičemž oba texty mají stejnou platnost, v jediném výtisku, který zůstane uložen v archívech vlády Spojeného království, která všem ostatním signatářským vládám zašle jeho ověřený opis.

* * *

**Texty statutárního charakteru přijaté Výborem ministrů v průběhu
jeho osmého a devátého zasedání a určené k zařazení do revidovaného Statutu**

I

Rezoluce přijatá Výborem ministrů na jeho osmém zasedání v květnu 1951

Výbor ministrů,

s přihlédnutím na některé návrhy formulované Poradním shromážděním s cílem revize Statutu Rady Evropy,

považujíc následující ustanovení za slučitelná se současným Statutem,

vyhlašuje svůj záměr používat v praxi toto ustanovení:

Přijímání nových členů

Výbor ministrů, předtím, než pozve stát, aby se stal členem nebo přidruženým členem Rady Evropy v souladu s ustanoveními článků 4 a 5 Statutu, nebo než vyzve člena Rady Evropy, aby vystoupil podle ustanovení článku 8, konzultuje Poradní shromáždění v souladu s praxí v současnosti dodržovanou.

**Pravomoci Výboru ministrů
(článek 15 Statutu)**

Závěry Výboru mohou, ve vhodných případech, mít formu úmluvy nebo dohody. V takových případech se použijí tato ustanovení:

- i. Úmluvu nebo dohodu postoupí generální tajemník všem členům k ratifikaci;
- ii. Každý člen zajistí, aby do jednoho roku po tomto postoupení, nebo, pokud to není možné pro mimořádné okolnosti, do osmnácti měsíců, byla otázka ratifikace úmluvy nebo dohody předložena k rozhodnutí příslušnému orgánu nebo orgánům této země;
- iii. Ratifikační listiny budou ukládány u generálního tajemníka;
- iv. Úmluva nebo dohoda bude zavazovat ty členy, kteří ji ratifikovali.

Smíšený výbor

- i. Smíšený výbor je koordinačním orgánem Rady Evropy. Bez újmy příslušných oprávnění Výboru ministrů a Poradního shromáždění v působnosti Smíšeného výboru je zejména:
 - a. Posuzovat otázky společné pro tyto dva orgány;
 - b. Upozorňovat tyto dva orgány na otázky, které by mohly vyžadovat zvláštní pozornost Rady Evropy;
 - c. Předkládat návrhy k zařazení na pořad jednání Výboru ministrů a Poradního shromáždění;

- d. Posuzovat a podporovat opatření dávající praktický efekt doporučením přijatým jedním z těchto orgánů.
- ii. a. Smíšený výbor bude v zásadě dvanáctičlenný, složený z pěti zástupců Výboru ministrů a sedmi zástupců Poradního shromáždění, vždy včetně jeho předsedy. Počet členů může být zvýšen dohodou mezi Výborem ministrů a Shromážděním. Výbor ministrů je však oprávněn, považuje-li to za potřebné, zvýšit počet svých zástupců o jednoho až o dva;
- b. Způsob určení svých zástupců ve Smíšeném výboru stanoví Výbor ministrů a Poradní shromáždění;
- c. Generální tajemník se účastní jednání Smíšeného výboru s hlasem poradním.
- iii. a. Smíšenému výboru předsedá předseda Poradního shromáždění;
- b. Jednání Smíšeného výboru jsou platná pouze, pokud se jich účastní nejméně tři ze zástupců Výboru ministrů a nejméně pět ze zástupců Poradního shromáždění;
- c. O závěrech Smíšeného výboru se nehlasuje;
- d. Zasedání Smíšeného výboru svolává jeho předseda tak často, jak je to potřeba, zejména před zasedáními Výboru ministrů a Poradního shromáždění a po jejich skončení;
- e. S výhradou přechozích ustanovení může Smíšený výbor přijmout svůj jednací řád.

Odborné orgány

- i. a. Rada Evropy může dát podnět k zahájení jednání mezi svými členy s cílem vytvořit Evropské odborné orgány, každý s vlastní působností v oblasti hospodářské, sociální, kulturní, právní, správní a dalších souvisejících oblastech;
- b. Je ponecháno zcela na volném uvážení každého člena, zda se připojí či nikoliv ke každému z takových Evropských odborných orgánů.
- ii. Jestliže členské státy vytvoří mezi sebou Evropské odborné orgány z vlastního podnětu, bude posouzena vhodnost navázání vztahů mezi těmito orgány a Radou Evropy; přitom je nutno odpovědně zvážit zájmy Evropského společenství jako celku.
- iii. a. Výbor ministrů může pozvat každý orgán, aby mu podával pravidelně zprávu o své činnosti;
- b. Pokud dohoda o vytvoření některého odborného orgánu vytváří také parlamentní orgán, může být takový orgán pozván, aby podával pravidelně zprávu Poradnímu shromáždění Rady Evropy.

- iv. a. Podmínky vztahů mezi odborným orgánem a Radou mohou být stanoveny zvláštní dohodou mezi Radou a příslušným odborným orgánem. Takové dohody by se měly týkat zejména:
1. vzájemného zastoupení, a pokud to přichází v úvahu, odpovídající formy integrace mezi orgány Rady Evropy a odborného orgánu;
 2. výměny informací, dokumentů a statistických údajů;
 3. předkládání zpráv odborným orgánem Radě Evropy a doporučení Rady Evropy odbornému orgánu;
 4. úpravy týkající se zaměstnanců a správních, technických, rozpočtových a finančních služeb;
- b. Takové dohody bude jménem Rady Evropy sjednávat a uzavírat Výbor ministrů po vyjádření Poradního shromáždění.
- v. Rada Evropy může koordinovat činnost odborných orgánů, které navázaly s Radou Evropy vztahy podle předcházejících ustanovení, společným jednáním a předkládáním doporučení těmto orgánům nebo vládám členských států.

Vztahy s vládními a nevládními mezinárodními organizacemi

- i. Výbor ministrů může jménem Rady Evropy sjednat dohodu s jakoukoliv mezinárodní organizací o věcech, které jsou v působnosti Rady. Tyto dohody musí zejména stanovit podmínky, za kterých budou navázány vztahy mezi organizací a Radou Evropy.
- ii. Rada Evropy nebo kterýkoliv z jejích orgánů budou oprávněni vykonávat jakékoliv funkce, které jsou v rámci působnosti Rady Evropy, kterými mohou být pověřeni jinou evropskou mezivládní organizací. Výbor ministrů sjedná dohodu nezbytnou k tomu účelu.
- iii. V dohodách uvedených v odstavci i. má být uvedeno zejména, že:
 - a. Rada přijme všechna opatření potřebná k tomu, aby od příslušné organizace dostávala pravidelné písemné nebo ústní zprávy a informace a takové zprávy nebo informace jí poskytovala;
 - b. Rada bude poskytovat taková vyjádření a jiné služby, o které bude těmito organizacemi požádána.

- iv. Výbor ministrů může jménem Rady Evropy přijmout vhodná opatření pro konzultace s mezinárodními nevládními organizacemi v otázkách, které jsou v působnosti Rady Evropy.

II

Dílní dohody

(Rezoluce přijatá Výborem ministrů na jeho devátém zasedání v srpnu 1951)

Výbor ministrů,

s přihlédnutím k článku 20 odst. a. Statutu, který stanoví, že k přijetí doporučení Výboru ministrů členským vládám je zapotřebí jednomyslnosti všech hlasujících a většiny představitelů oprávněných zasedat ve Výboru ministrů;

s přihlédnutím k doporučení 3 přijatému Poradním shromážděním v srpnu 1950;

přeje si, aby bylo dosaženo jednomyslnosti vždy, kdy to bude možné, ale uznáváje přesto, že za určitých okolností někteří členové si budou přát zdržet se činnosti navrhovaných ostatními;

považuje za tímto účelem za vhodné, aby postup pro zdržení se uznávaný již v ustanoveních článku 20 odst. a. Statutu byl definován tak, aby umožňoval jednotlivým představitelům ve Výboru ministrů tím, že se zdrží hlasování o návrhu, dosáhl toho, že rozhodnutí jejich kolegů nebude zavazovat jejich vládu,

přijal tuto rezoluci:

1. Jestliže Výbor rozhodne na základě jednomyslnosti hlasujících a většiny představitelů oprávněných zasedat ve Výboru, že je možné zdržet se účasti v jakémkoliv návrhu, který je Výboru předložen, bude tento návrh předložen Výboru k hlasování; bude považován za přijatý pouze představiteli, kteří pro tento návrh hlasovali, a jeho provádění bude omezeno tomu odpovídajícím způsobem.

2. Jakékoli dodatečné výdaje Rady spojené s návrhem přijatým výše uvedeným způsobem budou hrazeny výlučně členy, jejichž představitelé hlasovali pro tento návrh.

124

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 27. dubna 1992 byla v Soulu podepsána Smlouva mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Korejskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu.

Výměnou nót Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 18. března 1994 a Velvyslanectví Korejské republiky v Praze ze dne 11. dubna 1994 bylo dohodnuto, že Smlouva mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Korejskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu ze dne 27. dubna 1992 bude považována za uzavřenou mezi Českou republikou a Korejskou republikou.

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 3. března 1995.

Smlouva vstoupila v platnost na základě svého článku 28 odst. 1 dnem 3. března 1995.

České znění Smlouvy se vyhláší současně. Do anglického znění, jež je pro její výklad rozhodné, lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu financí.

SMLOUVA

mezi

Českou a Slovenskou Federativní Republikou

a

Korejskou republikou

o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku

v oboru daní z příjmu

Vláda České a Slovenské Federativní Republiky a vláda Korejské republiky

přejíce si uzavřít smlouvu o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu

se dohodly takto:

Článek 1

Osoby, na které se Smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které mají bydliště či sídlo v jednom nebo obou smluvních státech (rezidenti).

Článek 2

Daně, na které se Smlouva vztahuje

1. Tato smlouva se uplatňuje na daně z příjmu, ukládané jménem některého ze smluvních států, jeho nižších správních útvarů nebo místních úřadů, ať je způsob vybírání jakýkoli.

2. Za daně z příjmu se považují všechny daně ukládané z celkového příjmu nebo z jednotlivých částí

příjmu, včetně daní ze zisků pocházejících ze zcizení movitého nebo nemovitého majetku, daní z celkového objemu mezd placených podniky a daní z přírůstku hodnoty.

3. Současné daně, na které se Smlouva vztahuje, jsou

a) v případě Československa:

- (i) daně ze zisku;
- (ii) daň ze mzdy;
- (iii) daň z příjmů z literární a umělecké činnosti;
- (iv) daň zemědělská;
- (v) daň z příjmů obyvatelstva; a
- (vi) daň domovní;

(dále nazývané „československá daň“);

b) v případě Koreji:

- (i) daň z příjmu;
- (ii) daň společností; a
- (iii) daň obyvatelstva;

(dále nazývané „korejská daň“).

3. Tato smlouva se bude rovněž vztahovat na jakékoliv daně stejného nebo podobného druhu, které budou ukládány po podpisu této smlouvy vedle sou-

časných daní nebo místo nich. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí podstatné změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

Článek 3

Všeobecné definice

1. Pro účely této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

- a) výraz „Československo“ označuje Českou a Slovenskou Federativní Republiku;
- b) výraz „Korea“ označuje území Korejské republiky včetně jakékoli oblasti přilehlé k výsostným vodám Korejské republiky, která v souladu s mezinárodním právem byla nebo v budoucnu bude podle zákonů Korejské republiky označena jako území, na němž mohou být vykonávána výsostná práva Korejské republiky, týkající se mořského dna a podloží a jejich přírodních zdrojů;
- c) výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní stát“ označují podle případu Československo nebo Koreu;
- d) výraz „osoba“ označuje fyzickou osobu, společnost a všechna jiná sdružení osob;
- e) výraz „společnost“ označuje jakékoli právnické osoby nebo nositele práv, považované pro účely zdanění za právnické osoby;
- f) výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují podle okolností podnik provozovaný rezidentem jednoho smluvního státu nebo podnik provozovaný rezidentem druhého smluvního státu;
- g) výraz „státní příslušník“ označuje:
 - (i) každou fyzickou osobu, která je státním občanem některého smluvního státu;
 - (ii) každou právnickou osobu, osobní společnost a sdružení, zřízené podle práva platného v některém smluvním státě;
- h) výraz „mezinárodní doprava“ označuje jakoukoli dopravu uskutečňovanou lodí, člunem nebo letadlem, která je provozována podnikem smluvního státu, pokud loď, člun nebo letadlo nejsou provozovány pouze mezi místy ležícími v druhém smluvním státě;
- i) výraz „příslušný úřad“ označuje:
 - (i) v případě Československa, ministra financí České a Slovenské Federativní Republiky nebo jeho zmocněného zástupce;
 - (ii) v případě Koreje, ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce.

2. Každý výraz, který není jinak definován, bude mít pro aplikaci této smlouvy smluvním státem význam, jež mu náleží podle práva tohoto státu, které upravuje daně, na něž se vztahuje tato smlouva, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4

Daňový domicil

1. Výraz „rezident jednoho smluvního státu“ označuje ve smyslu této smlouvy každou osobu, která je podle práva tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, místa hlavního úřadu, místa vedení nebo jakéhokoli jiného podobného kritéria. Avšak tento výraz nezahrnuje osobu, která je podrobena zdanění v tomto smluvním státě pouze z důvodů příjmu ze zdrojů v tomto státě umístěných.

2. Jestliže fyzická osoba je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, bude její postavení určeno takto:

- a) předpokládá se, že tato osoba je rezidentem v tom smluvním státě, ve kterém má stálý byt. Jestliže má stálý byt v obou smluvních státech, předpokládá se, že je rezidentem v tom smluvním státě, ke kterému má užší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů);
- b) jestliže nemůže být určeno, ve kterém smluvním státě má tato osoba středisko svých životních zájmů, nebo jestliže nemá stálý byt v žádném smluvním státě, předpokládá se, že je rezidentem v tom smluvním státě, ve kterém se obvykle zdržuje;
- c) jestliže se tato osoba obvykle zdržuje v obou smluvních státech nebo v žádném z nich, předpokládá se, že je rezidentem v tom smluvním státě, jehož je státním občanem;
- d) jestliže je tato osoba státním občanem obou smluvních států nebo žádného z nich, upraví příslušné úřady smluvních států tuto otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba jiná než osoba fyzická je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, předpokládá se, že je rezidentem v tom státě, v němž se nachází místo jejího skutečného vedení. V případě pochybností vyřeší příslušné úřady smluvních států otázku vzájemnou dohodou.

Článek 5

Stálá provozovna

1. Výraz „stálá provozovna“ označuje ve smyslu této smlouvy trvalé zařízení pro podnikání, ve kterém podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení;
- b) závod;
- c) kancelář;
- d) továrnu;
- e) dílnu; a
- f) důl, naleziště nafty nebo plynu, lom nebo jiné místo, kde se těží přírodní zdroje.

3. Staveniště nebo stavba nebo montáž se považují za stálou provozovnu, pouze trvají-li déle než devět měsíců.

4. Bez ohledu na předchozí ustanovení tohoto článku výraz „stálá provozovna“ nezahrnuje:

- zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího podniku;
- zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání;
- zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;
- trvalé zařízení pro podnikání, které se využívá pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;
- trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem reklamy, poskytování informací, vědeckého výzkumu nebo podobných činností, které mají pro podnik přípravný nebo pomocný charakter;
- trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze k výkonu jakéhokoliv spojení činností uvedených v písmenech a) až e) tohoto odstavce, pokud celková činnost trvalého zařízení, vyplývající z tohoto spojení, má přípravný nebo pomocný charakter.

5. Jestliže, bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2, osoba – jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 6 – jedná ve smluvním státě na účet podniku a má k dispozici a obvykle používá plnou moc, která jí dovoluje uzavírat smlouvy jménem podniku, má se za to, že tento podnik má stálou provozovnu v tomto státě ve vztahu ke všem činnostem, které tato osoba provádí pro podnik, pokud činnost této osoby není omezena na činnosti uvedené v odstavci 4, které, pokud by byly uskutečňovány prostřednictvím trvalého zařízení, by nezakládaly existenci stálé provozovny podle ustanovení tohoto odstavce.

6. Nemá se za to, že podnik má stálou provozovnu ve smluvním státě jenom proto, že tam vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednájí v rámci své řádné činnosti.

7. Skutečnost, že společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která je rezidentem v druhém smluvním státě nebo která tam vykonává svoji činnost (ať prostřednictvím stálé provozovny nebo jinak), nečiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

Příjmy z nemovitého majetku

1. Příjmy plynoucí rezidentu jednoho smluvního

státu z nemovitého majetku (včetně příjmů ze zemědělství a lesnictví) umístěného ve druhém smluvním státě mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Výraz „nemovitý majetek“ má takový význam, jaký má podle zákonů smluvního státu, v němž je tento majetek umístěn. Výraz „nemovitý majetek“ zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inventář užívaný v zemědělství a lesnictví, práva, pro která platí ustanovení občanského práva vztahující se na pozemky, právo požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivé nebo pevné platy za těžení nebo za přivolení k těžení nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů; lodě, čluny a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 platí pro příjmy z průměrného užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Ustanovení odstavců 1 a 3 platí rovněž pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k výkonu svobodného povolání.

Článek 7

Zisky podniků

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu budou zdaněny jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se, s výhradou ustanovení odstavce 3, v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při výpočtu zisků stálé provozovny se povoluje odečíst náklady podniku, vynaložené na cíle sledované touto stálou provozovnou včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených, ať vznikly ve státě, v němž je tato stálá provozovna umístěna, či jinde.

4. Jestliže je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být připočteny stálé provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nevylučuje ustanovení odstavce 2 tohoto článku, aby tento smluvní stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny, tímto obvyklým rozdělením. Použitý způsob rozdělení zisků musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami stanovenými v tomto článku.

5. Stálé provozovně se nepřičtou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Zisky, které se mají přičíst stálé provozovně, se pro účely předchozích odstavců stanoví každý rok stejným způsobem, pokud neexistují dostatečné důvody pro jiný postup.

7. Jestliže zisky zahrnují příjmy, o nichž se pojednává odděleně v jiných člancích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

Článek 8

Lodní a letecká doprava

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu z provozování lodí, člunů nebo letadel v mezinárodní dopravě budou zdaněny jen v tomto smluvním státě.

2. Ustanovení odstavce 1 platí také pro zisky z účasti na poolu, společném provozu nebo mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9

Sdružené podniky

Jestliže

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na řízení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu, nebo
- b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na řízení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu

a jestliže v těchto případech jsou oba podniky ve svých obchodních nebo finančních vztazích vázány podmínkami, které dohodly nebo jim byly uloženy a které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi podniky nezávislými, mohou jakékoliv zisky, které by, nebýt těchto podmínek, byly docíleny jedním z podniků, ale vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly, být zahrnuty do zisků tohoto podniku a následně zdaněny.

Článek 10

Dividendy

1. Dividendy vyplácené společností, která je rezidentem v jednom smluvním státě, osobě, která je rezidentem v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém smluvním státě.

2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž je společnost, která je vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže příjemce je skutečným vlastníkem dividend, daň takto stanovená nepřesáhne:

- a) 5 % hrubé částky dividend, jestliže skutečným vlastníkem je společnost (nikoli však osobní společnost, která nemá právní subjektivitu), která vlastní přímo nejméně 25 % kapitálu společnosti vyplácející dividendy;
- b) 10 % hrubé částky dividend ve všech ostatních případech.

Tento odstavec se nedotkne zdanění zisků společnosti, ze kterých jsou dividendy vypláceny.

3. Výraz „dividendy“, použitý v tomto článku, označuje příjmy z akcií nebo jiných práv – s výjimkou pohledávek – s podílem na zisku, jakož i příjmy z jiných práv na společnosti, které jsou podrobeny stejnému zdanění jako příjmy z akcií podle daňových předpisů státu, v němž je společnost, která rozdílí zisk, rezidentem.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužije, jestliže skutečný vlastník dividend, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, v němž je rezidentem společností vyplácející dividendy, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny tam umístěné, a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže k této stálé provozovně nebo k této stálé základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Jestliže společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát zdanit dividendy vyplácené společností, ledaže tyto dividendy jsou vypláceny rezidentu tohoto druhého smluvního státu nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, skutečně patří ke stálé provozovně nebo stálé základně, která je umístěna v tomto druhém státě, ani podrobit nerozdělené zisky společnosti dani z nerozdělených zisků společnosti, i když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů docílených v tomto druhém státě.

Článek 11

Úroky

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě, které pobírá rezident druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Avšak takové úroky mohou být zdaněny rovněž ve smluvním státě, v němž mají zdroj, podle právních předpisů tohoto státu, ale pokud příjemce je skutečným vlastníkem úroků, daň takto uložená nepřesáhne 10 % hrubé částky úroků.

3. Bez ohledu na ustanovení odstavce 2:

- a) úroky, jejichž zdroj je v jednom smluvním státě

a které pobírá vláda druhého smluvního státu včetně jeho nižších správních útvarů nebo místních úřadů, centrální banka tohoto druhého státu nebo jakákoli jiná vládní finanční instituce nebo jakýkoli rezident tohoto druhého smluvního státu s ohledem na pohledávky zaručené nebo nepřímou financované vládou tohoto druhého smluvního státu včetně jeho nižších správních útvarů nebo místních úřadů, centrální banka tohoto druhého smluvního státu nebo jiná vládní finanční instituce, budou osvobozeny od daně v dříve zmíněném smluvním státě;

b) úroky placené v souvislosti s prodejem na úvěr průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení nebo placené v souvislosti s prodejem na úvěr jakéhokoliv zboží jedním podnikem druhému podniku budou podléhat zdanění pouze ve smluvním státě, v němž je skutečný vlastník rezidentem.

4. Pro účely odstavce 3, termíny „centrální banka“ a „vládní finanční instituce“ znamenají:

a) v případě Koreje:

- (i) Banku Koreje;
- (ii) Korejskou vývozní a dovozní banku;
- (iii) Korejskou rozvojovou banku;
- (iv) jinou finanční instituci, jejíž kapitál vlastní vláda Korejské republiky, o níž se tak příležitostně dohodly vlády obou smluvních států;

b) v případě Československa:

- (i) Státní banku československou;
- (ii) jinou finanční instituci, jejíž kapitál vlastní vláda České a Slovenské Federativní Republiky, o níž se tak příležitostně dohodly vlády obou smluvních států.

5. Výraz „úroky“, použitý v tomto článku, označuje příjmy z pohledávek jakéhokoliv druhu, zajištěných i nezajištěných zástavním právem na nemovitosti nebo majících nebo ne doložku o účasti na zisku dlužníka, a zvláště, příjem z vládních cenných papírů a příjem z obligací nebo dluhopisů, včetně premií a odměn spojených s těmito cennými papíry, obligacemi a dluhopisy.

6. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužije, jestliže skutečný vlastník úroků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, se skutečně váže k této stále provozovně nebo k této stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

7. Předpokládá se, že úroky mají zdroj v jednom smluvním státě, jestliže plátcem je tento stát sám, jeho

nižší správní úřad, místní úřad nebo rezident tohoto státu. Pokud však osoba platící úroky, ať je rezidentem smluvního státu nebo ne, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, v jejíž souvislosti došlo k zadlužení, z něhož je placen úrok, a tyto úroky jdou k tíži takové stále provozovny nebo stále základny, pak za zdroj takových úroků bude považován stát, v němž je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

8. Jestliže částka úroků, které se vztahují k pohledávce, z níž jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným vlastníkem úroků, nebo které jeden i druhý udržuje s třetí osobou, z jakéhokoliv důvodu částku, kterou by byl smluvil plátcem se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12

Licenční poplatky

1. Licenční poplatky, mající zdroj v jednom smluvním státě, které pobírá rezident druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Avšak licenční poplatky uvedené v odstavci 3 písm. a), mohou být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a v souladu s právními předpisy tohoto státu, avšak je-li příjemce skutečným vlastníkem licenčních poplatků, částka daně takto stanovená nepřesáhne 10 % hrubé částky z licenčních poplatků. Licenční poplatky uvedené v odstavci 3 písm. b) budou osvobozeny od zdanění ve smluvním státě, v němž je jejich zdroj.

3. Výraz „licenční poplatky“ použitý v tomto článku označuje platby jakéhokoliv druhu obdržené jako náhrada za užití nebo právo na užití:

- a) patentu, ochranné známky, návrhu nebo modelu, plánu, tajného vzorce nebo výrobního postupu nebo průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení, nebo za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké;
- b) autorského práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému, včetně kinematografických filmů a filmů nebo nahrávek pro rozhlasové nebo televizní vysílání.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam

umístěné a jestliže právo nebo majetek, které dávají vznik licenčním poplatkům, se skutečně vážou k této stále provozovně nebo stále základně. V tomto případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je tento smluvní stát sám, jeho správní útvar, místní orgán nebo rezident tohoto státu. Jestliže však plátcem licenčních poplatků, ať je nebo není rezidentem v některém smluvním státě, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž vznikla povinnost platit licenční poplatky, které jdou k tíži stále provozovně, předpokládá se, že tyto licenční poplatky mají zdroj v tom smluvním státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

6. Jestliže částka licenčních poplatků, které se vztahují k užití, právu nebo informaci, pro něž jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným vlastníkem nebo které jeden i druhý udržuje s třetí osobou z jakéhokoliv důvodu částku, kterou by byl smluvil plátcem se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto poslední zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

Zisky ze zcizení majetku

1. Zisky rezidenta jednoho smluvního státu ze zcizení nemovitého majetku, zmíněného v článku 6 a umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém smluvním státě.

2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí aktiv stálé provozovny, jež má podnik jednoho smluvního státu v druhém smluvním státě, nebo movitého majetku, který patří ke stálé základně, kterou rezident jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, včetně takových zisků docílených ze zcizení takové stálé provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stálé základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

3. Zisky ze zcizení lodí a letadel provozovaných v mezinárodní dopravě a movitého majetku, který slouží provozu těchto lodí a letadel, budou zdaněny jen ve smluvním státě, jehož je podnik rezidentem.

4. Zisky ze zcizení jiného majetku, než který je uveden v odstavcích 1, 2 a 3, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž je zcizitel rezidentem.

Článek 14

Nezávislá povolání

1. Příjmy, které rezident jednoho smluvního státu pobírá ze svobodného povolání nebo jiné činnosti nezávislého charakteru, budou zdaněny jen v tomto státě, pokud příjemce nemá obvykle k dispozici v druhém smluvním státě stálou základnu k výkonu své činnosti. Jestliže má k dispozici takovou stálou základnu, mohou být příjmy zdaněny v druhém smluvním státě, avšak pouze v rozsahu, v jakém je lze přičítat této stále základně.

2. Výraz „svobodné povolání“ zahrnuje obzvláště nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, výchovné nebo učitelské, jakož i samostatné činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců.

Článek 15

Zaměstnání

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu placeného zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18, 19, 20 a 21 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, budou bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdaněny jen v prvně zmíněném státě, jestliže budou splněny všechny následující podmínky:

- a) příjemce se zdržuje v druhém státě po jedno nebo více období, které nepřesáhnou v úhrnu 183 dny v jakémkoli dvanáctiměsíčním období, a
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo za zaměstnavatele, který není rezidentem v druhém státě, a
- c) odměny nejdou k tíži stále provozovně nebo stálé základně, které má zaměstnavatel v druhém státě.

3. Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, odměny pobírané z důvodu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi nebo letadla provozovaného v mezinárodní dopravě podnikem smluvního státu podléhají zdanění v tomto státě.

Článek 16

Tantiémy

Tantiémy a jiné podobné odměny, jež rezident jednoho smluvního státu pobírá jako člen správní rady společnosti nebo jiného podobného orgánu společnosti, která je rezidentem v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17

Umělci a sportovci

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu jakožto na veřejnosti vystupující umělec, jako divadelník, filmový, rozhlasový nebo televizní umělec nebo hudebník nebo jako sportovec z takovýchto osobně vykonávaných činností ve druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny v tomto druhém smluvním státě.

2. Jestliže příjmy z uměleckých nebo sportovních činností, které osobně vykonává umělec nebo sportovec, neplynou tomuto umělci nebo sportovci samému, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém umělec nebo sportovec vykonává svoji činnost.

3. Příjmy, které pobírají umělci nebo sportovci, kteří jsou rezidenti jednoho smluvního státu, z činností vykonávaných ve druhém smluvním státě na základě speciálního programu kulturní výměny dohodnutého mezi vládami obou smluvních států, budou bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2 vyjmuty ze zdanění v tomto druhém smluvním státě.

Článek 18

Penze

Penze a jiné podobné platy vyplácené z důvodu dřívějšího zaměstnání rezidentu smluvního státu budou s výhradou ustanovení odstavce 1 článku 19 této smlouvy zdaněny pouze v tomto státě.

Článek 19

Veřejné funkce

1. a) Odměny, jiné než penze, vyplácené jedním smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním orgánem tohoto státu fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu nebo správnímu útvaru nebo místnímu orgánu, podléhají zdanění pouze v tomto státě.
- b) Takové odměny však budou zdaněny pouze v druhém smluvním státě, jestliže služby jsou prokazovány v tomto státě a fyzická osoba, která je rezidentem tohoto státu:
 - (i) je státním příslušníkem tohoto státu; nebo
 - (ii) se nestala rezidentem v tomto státě jen z důvodu poskytování těchto služeb.
2. a) Penze vyplácené některým smluvním státem, nižším správním útvarem nebo místním orgánem tohoto státu buď přímo, nebo z fondů, které zřídily, fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu, správnímu útvaru nebo místnímu orgánu, podléhají zdanění jen v tomto státě.

- b) Takové penze však budou zdaněny pouze v druhém smluvním státě, jestliže fyzická osoba je rezidentem a státním příslušníkem tohoto státu.

3. Ustanovení článků 15, 16 a 18 se použijí na odměny a penze za služby prokázané v souvislosti s průmyslovou nebo obchodní činností prováděnou některým smluvním státem, nižším správním útvarem nebo místním orgánem tohoto státu.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 tohoto článku se rovněž použijí na odměny nebo penze placené, v případě Koreje, Bankou Koreje a Korejskou společností pro podporu obchodu a v případě Československa, Československou státní bankou a Československým obchodním centrem.

Článek 20

Studenti

1. Platy, které student nebo učeň, který je nebo byl bezprostředně před svým příjezdem do jednoho smluvního státu rezidentem v druhém smluvním státě a který se zdržuje v prvně zmíněném státě pouze za účelem studia nebo výcviku, dostává na úhradu nákladů výživy, studia nebo výcviku, nebudou zdaněny v tomto státě za předpokladu, že takové platy jsou mu vypláceny ze zdrojů mimo tento stát.

2. Studující na univerzitě nebo na jiné vysokoškolské instituci v jednom smluvním státě nebo učeň, který se zdržuje ve druhém smluvním státě po jedno nebo více období nepřesahující 183 dny v jakémkoli dvanáctiměsíčním období a který je nebo byl bezprostředně před svým příjezdem rezidentem prvně zmíněného státu, nebude v tomto druhém státě zdaněn z odměn za služby poskytované v tomto druhém státě za předpokladu, že tyto služby jsou spojeny s jeho studiem nebo výcvikem a tato odměna vytváří výdělek nezbytný pro jeho výživu.

Článek 21

Profesoři a výzkumní pracovníci

Fyzická osoba, která je nebo byla rezidentem jednoho smluvního státu bezprostředně před příjezdem do druhého smluvního státu a která navštíví tento druhý smluvní stát na pozvání univerzity, vysoké školy, výzkumného ústavu nebo jiné podobné instituce, uznávané vládou v tomto druhém smluvním státě, na období nepřesahující dva roky výhradně za účelem výuky nebo výzkumu nebo obojího v takové instituci, bude osvobozena od zdanění v tomto druhém smluvním státě z odměn za takovou výuku nebo výzkum.

Článek 22

Jiné příjmy

1. Příjmy osoby, která je rezidentem v jednom

smluvním státě, ať mají zdroj kdekoliv, o nichž se nepojednává v předcházejících člancích této smlouvy, budou zdaňovány pouze v tomto státě.

2. Ustanovení odstavce 1 se nevztahují na příjmy, jiné než příjmy z nemovitého majetku jak je definován v odstavci 2 článku 6, pokud příjemce takového příjmu, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává průmyslovou nebo obchodní činnost ve druhém smluvním státě prostřednictvím stále provozovny tam umístěné nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné, a jestliže právo nebo majetek, které dávají vznik tomuto příjmu, jsou skutečně spojeny s takovou stálou provozovnou nebo stálou základnou. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

Článek 23

Zamezení dvojího zdanění

1. V případě rezidenta Koreje bude dvojímu zdanění zamezeno následovně:

V souladu s ustanoveními korejských daňových předpisů, které upravují zápočet daně zaplacené v jiné zemi než Koreji na daň v Koreji (kterých se nedotknou dále uvedené zásady), bude československá daň (s výjimkou v případě dividend daně zaplacené ze zisků, z nichž se vyplácí dividendy) placená na základě čs. právních předpisů a v souladu s touto smlouvou, ať přímo nebo srážkou z příjmů ze zdrojů v Československu započtena na daň Koreje, která má být zaplacená z těchto příjmů. Zápočet však nepřesáhne tu poměrnou část korejské daně, kterou jsou příjmy ze zdrojů v Československu zatíženy vzhledem k celkovému příjmu podléhajícímu korejské dani.

2. V případě rezidenta Československa bude dvojímu zdanění zamezeno následovně:

Československo může při ukládání daní rezidentům zahrnout do základu, ze kterého se takové daně ukládají, příjmy, které mohou být podle ustanovení článků této smlouvy rovněž zdaněny v Koreji, avšak povolí snížit částku daně vypočtenou z takového základu o částku rovnající se dani zaplacené v Koreji. Částka, o kterou se daň sníží, však nepřesáhne takovou část československé daně vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na příjmy, které mohou být podle ustanovení této smlouvy zdaněny v Koreji.

3. Pro účely odstavců 1 a 2 se bude mít za to, že daň zaplacená z dividend, úroků a licenčních poplatků v jednom smluvním státě, zahrnuje daň, která by jinak byla zaplacená v tomto státě v souladu s ustanoveními této smlouvy, avšak byla snížena nebo příjem byl osvobozen v tomto státě podle jeho daňového programu na podporu ekonomického rozvoje.

Článek 24

Zásada rovného nakládání

1. Státní příslušníci jednoho smluvního státu nebudou podrobeni v druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeni státní příslušníci tohoto druhého státu, kteří jsou ve stejné situaci. Nehledě na ustanovení článku 1 se toto ustanovení vztahuje i na osoby, které nejsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.

2. Zdanění stále provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nebude v tomto druhém státě nepřívětivější než zdanění podniků tohoto druhého státu, které vykonávají tutéž činnost. Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal rezidentům druhého smluvního státu osobní úlevy, srážky a snížení daně z důvodů osobního stavu nebo rodinných závazků, které přiznává svým rezidentům.

3. Pokud se nebudou aplikovat ustanovení článku 9, článku 11 odst. 8 a článku 12 odst. 6, budou úroky, licenční poplatky a jiné výlohy placené podnikem jednoho smluvního státu osobě, která je rezidentem v druhém smluvním státě, odčitatelné pro účely stanovení zdanitelných zisků tohoto podniku za stejných podmínek, jako kdyby byly placeny osobě, která je rezidentem v prvně zmíněném státě.

4. Podniky jednoho smluvního státu, jejichž jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo vlastněno nebo kontrolováno osobou nebo osobami, které jsou rezidenty v druhém smluvním státě, nebudou podrobeny v prvně zmíněném státě žádnému zdanění nebo povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo budou moci být podrobeny ostatní podobné podniky prvně zmíněného státu.

5. Ustanovení tohoto článku se, bez ohledu na ustanovení článku 2, vztahují na daně všeho druhu a názvu.

Článek 25

Řešení případů cestou dohody

1. Jestliže se osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ně ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může bez ohledu na opravné prostředky, které poskytuje vnitrostátní právo těchto států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem, nebo pokud jeho případ spadá pod odstavec 1 článku 24, toho smluvního státu, jehož je státním příslušníkem. Případ musí být předložen do tří let od oznámení opatření vedoucího ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy.

2. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, bude se snažit, aby případ rozhodl dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se vyloučilo zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit dohodou obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo aplikaci této smlouvy. Mohou také spolukonzultovat zamezení dvojímu zdanění u případů, o kterých tato smlouva nepojednává.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců. Jestliže se ústní výměna názorů jeví pro dosažení dohody účelnou, může se taková výměna názorů konat v komisi složené ze zástupců příslušných úřadů smluvních států.

Článek 26

Výměna informací

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat informace nutné pro aplikaci ustanovení této smlouvy nebo vnitrostátních právních předpisů smluvních států, které se vztahují na daně, jež jsou předmětem této smlouvy, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu s touto smlouvou. Výměna informací není omezena článkem 1. Informace přijaté smluvním státem budou udržovány v tajnosti stejně jako informace přijaté podle vnitrostátních právních předpisů tohoto státu a mohou být sděleny jen osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, na něž se vztahuje tato smlouva, vymáháním nebo trestním stíháním ve věci těchto daní nebo rozhodováním o opravných prostředcích. Tyto osoby nebo úřady použijí takovéto informace jen k těmto účelům. Mohou uplatnit tyto informace při veřejných soudních řízeních nebo v právních rozhodnutích.

2. Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají příslušným orgánům některého smluvního státu povinnost:

- a) provést správní opatření, která by porušovala právní předpisy nebo správní praxi některého smluvního státu;
- b) sdělit informace, které by nemohly být získány na základě právních předpisů nebo v normálním správním řízení tohoto nebo druhého státu;
- c) sdělit informace, které by odhalily obchodní, průmyslové, hospodářské nebo profesní tajemství

Za Českou a Slovenskou
Federativní Republiku:

Vladimír Dlouhý v. r.
ministr hospodářství

nebo obchodní postup, nebo jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

Článek 27

Diplomatictí a konzulární úředníci

Žádná ustanovení této smlouvy se nedotýkají daňových výsad, které přísluší diplomatickým a konzulárním úředníkům podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě zvláštních dohod.

Článek 28

Vstup v platnost

1. Tato smlouva podléhá ratifikaci a ratifikační listiny budou vyměněny v Praze co nejdříve. Smlouva nabude platnosti výměnou ratifikačních listin.

2. Smlouva se bude uplatňovat:

- a) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje na částky vyplácené nebo poukázané osobám, které nejsou rezidenty, dnem, kdy Smlouva nabude platnosti;
- b) pokud jde o ostatní daně, na daňové roky začínající 1. ledna nebo později kalendářního roku, v němž Smlouva vstoupí v platnost.

Článek 29

Výpověď

Tato smlouva se sjednává na dobu neurčitou, avšak každý ze smluvních států může Smlouvu písemně vypovědět diplomatickou cestou v den nebo přede dnem 30. června každého kalendářního roku od pátého roku následujícího po roce, v němž byly vyměněny ratifikační listiny, a v tomto případě se Smlouva přestane uplatňovat:

- a) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na částky vyplácené nebo poukázané osobám, které nejsou rezidenty, dnem 1. ledna nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď;
- b) pokud jde o ostatní daně, na daňové roky začínající 1. ledna nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď.

Na důkaz toho podepsaní, k tomu řádně zmocnění, podepsali tuto smlouvu.

Dáno ve dvojím vyhotovení v Soulu dne 27. dubna roku tisícího devítistého devadesátého druhého v českém, korejském a anglickém jazyce, přičemž všechny texty mají stejnou platnost. V případě jakýchkoliv rozdílností výkladu bude rozhodující anglický text.

Za Korejskou
republiku:

Lee Sang Ock v. r.
ministr zahraničních věcí

125

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 27. dubna 1992 byla v Soulu podepsána Dohoda mezi vládou České a Slovenské Federativní Republiky a vládou Korejské republiky o podpoře a vzájemné ochraně investic.

Výměnou not Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 18. března 1994 a Velvyslanectví Korejské republiky v Praze ze dne 11. dubna 1994 bylo dohodnuto, že Dohoda mezi vládou České a Slovenské Federativní Republiky a vládou Korejské republiky o podpoře a vzájemné ochraně investic ze dne 27. dubna 1992 bude považována za uzavřenou mezi Českou republikou a Korejskou republikou.

S Dohodou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval.

Dohoda vstoupila v platnost v souladu se zněním svého článku 12 odst. 1 dnem 16. března 1995.

České znění Dohody se vyhláší současně. Do anglického znění, jež je pro její výklad rozhodné, lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu financí.

DOHODA

mezi vládou České a Slovenské Federativní Republiky a vládou Korejské republiky o podpoře a vzájemné ochraně investic

Vláda České a Slovenské Federativní Republiky a vláda Korejské republiky (dále jen „smluvní strany“),

vedeny přáním rozvíjet hospodářskou spolupráci obou států na základě rovnosti a vzájemného prospěchu,

ve snaze podpořit a vytvořit příznivé podmínky pro investice investorů jednoho státu na území druhého státu a

vědomy si, že podpora a vzájemná ochrana investic v souladu s touto dohodou podněcuje podnikatelskou iniciativu v této oblasti,

se dohodly na následujícím:

Článek 1
Definice

Pro účely této dohody:

1. Pojem „investice“ označuje každou majetkovou hodnotu investovanou investorem jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany v souladu s právním řádem druhé smluvní strany a zahrnuje zejména, nikoli však výlučně:

- movitý a nemovitý majetek, jakož i jiná věcná práva, jako jsou hypotéky, zástavy, záruky a podobná práva;
- akcie, vklady a obligace společností nebo jakékoli jiné formy účasti na společnostech a vládou vydané cenné papíry;
- peněžní pohledávky nebo nároky na jakékoliv

plnění mající hospodářskou hodnotu související s investicí;

- práva z oblasti duševního vlastnictví včetně autorských práv, obchodních známek, patentů, průmyslových vzorů, technických postupů, know-how, obchodních tajemství, obchodních jmen a goodwill;
- jakékoli právo vyplývající ze zákona nebo ze smlouvy a jakékoli licence nebo povolení vydané podle zákona, včetně koncesí k průzkumu, těžbě, kultivaci nebo využití přírodních zdrojů.

Jakákoli změna formy, v které jsou hodnoty investovány, nemá vliv na jejich hodnocení jako investice.

2. Pojem „investor“ znamená jakoukoli fyzickou nebo právnickou osobu, která investuje na území druhé smluvní strany.

- Pojem „fyzická osoba“ znamená jakoukoli fyzickou osobu mající státní občanství jedné smluvní strany v souladu s jejím právním řádem;
- Pojem „právnická osoba“ znamená s ohledem na každou smluvní stranu jakoukoli společnost zaregistrovanou nebo zřízenou v souladu s jejím právním řádem a uznanou za právnickou osobu.

3. Pojem „výnosy“ znamená částky plynoucí z investice a zahrnuje zejména, nikoli však výlučně, zisky, úroky, přírůstky kapitálu, podíly, dividendy, licenční a jiné poplatky.

4. Pojem „území“ znamená s ohledem na každou smluvní stranu území a přímořské pásmo, nad kterými

stát vykonává svrchovanost, suverénní práva nebo soudní pravomoc v souladu s mezinárodním právem.

Článek 2

Podpora a ochrana investic

1. Každá smluvní strana bude podporovat a vytvářet příznivé podmínky pro investory z druhé smluvní strany investující na jejím území a bude takové investice připouštět.

2. Investice investorů jedné smluvní strany budou mít vždy zajištěno řádné a spravedlivé zacházení a budou požívat plné ochrany a bezpečnosti na území druhé smluvní strany.

Článek 3

Národní zacházení a doložka nejvyšších výhod

1. Každá smluvní strana poskytne na svém území investicím a výnosům investorů druhé smluvní strany zacházení, které je řádné a spravedlivé a není méně příznivé, než jaké poskytuje investicím nebo výnosům svých vlastních investorů nebo investicím nebo výnosům investorů jakéhokoli třetího státu.

2. Každá smluvní strana poskytne na svém území investorům druhé smluvní strany, pokud jde o řízení, udržování, užívání, využití nebo dispozici s jejich investicemi, zacházení, které je řádné a spravedlivé a ne méně příznivé, než jaké poskytuje svým vlastním investorům nebo investorům jakéhokoli třetího státu.

3. Ustanovení odstavců 1 a 2 tohoto článku nelze vykládat tak, že zavazují jednu smluvní stranu poskytnout investorům druhé smluvní strany takové zacházení, výhody nebo výsady, které může jedna smluvní strana poskytovat podle:

- a) jakékoli celní unie nebo zóny volného obchodu nebo společné vnější celní zóny nebo měnové unie nebo podobné mezinárodní dohody nebo jiných forem regionální spolupráce, na které se každá smluvní strana podílí nebo může podílet, nebo
- b) jakékoli mezinárodní dohody nebo ujednání týkajících se zcela nebo převážně zdanění.

Článek 4

Náhrada za škodu nebo ztrátu

1. Jestliže investice investorů jakékoli smluvní strany utrpí škodu následkem války, ozbrojeného konfliktu, výjimečného stavu, nepokojů, povstání, vzpoury nebo jiných podobných událostí na území druhé smluvní strany, poskytne smluvní strana, na jejímž území k takovému dotčení investice došlo, investorovi druhé smluvní strany zacházení, pokud jde o restituci, náhradu škody, vyrovnání nebo jiné vypořádání, ne méně příznivé, než jaké poskytuje druhá

smluvní strana svým vlastním investorům nebo investorům jakéhokoli třetího státu.

2. Bez ohledu na odstavec 1 tohoto článku, investorům jedné smluvní strany, kteří při jakýchkoli událostech uvedených v předcházejícím odstavci utrpěli škodu nebo ztrátu na území druhé smluvní strany spočívající v:

- a) zabavení jejich majetku ozbrojenými silami nebo úředními orgány druhé smluvní strany,
- b) zničení jejich majetku ozbrojenými silami nebo úředními orgány druhé smluvní strany, které nebylo způsobeno bojovými akcemi nebo nebylo vyvoláno nezbytností situace,

bude poskytnuta spravedlivá a přiměřená náhrada za škodu nebo ztrátu utrpěné během zabírání nebo jako výsledek zničení majetku. Výsledné platby budou volně převoditelné bez prodlení.

Článek 5

Vyvlastnění

1. Investice investorů jakékoli smluvní strany nebudou znárodněny, vyvlastněny nebo podrobeny opatřením majícím podobný účinek jako znárodnění nebo vyvlastnění (dále jen „vyvlastnění“) na území druhé smluvní strany s výjimkou veřejného zájmu. Vyvlastnění bude provedeno podle zákona, na nediskriminačním základě, a bude doprovázeno ustanovením o zaplacení okamžité, přiměřené a účinné náhrady. Taková náhrada rovnající se tržní hodnotě vyvlastněné investice bezprostředně před vyvlastněním, nebo než se zamýšlené vyvlastnění stalo veřejně známým, včetně úroků od data vyvlastnění, bude uskutečněna bez prodlení, bude proveditelná a volně převoditelná.

2. Dotčený investor má právo požádat o neodkladné přezkoumání svého případu a ohodnocení své investice soudním nebo jiným nezávislým orgánem smluvní strany v souladu s principy obsaženými v tomto článku.

3. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se vztahuje i na případy, kdy smluvní strana vyvlastní aktiva společnosti, která byla zaregistrována nebo zřízena v souladu s platným právním řádem v jakékoli části jejího vlastního území a v níž investoři druhé smluvní strany vlastní podíly.

Článek 6

Převody

1. Smluvní strany zajistí převod plateb spojených s investicemi nebo výnosy. Převody budou provedeny ve volně směnitelné měně, bez zbytečných omezení a prodlení. Takové převody zahrnují zejména, nikoli však výlučně:

- a) kapitál a dodatečné částky k udržení nebo zvětšení investice;

- b) zisky, úroky, dividendy a jiné peněžní příjmy;
- c) částky na splacení půjček;
- d) licenční nebo jiné poplatky;
- e) výnosy z prodeje nebo likvidace investice;
- f) výtěžky fyzických osob podle právního řádu té smluvní strany, kde je investice uskutečněna.

2. Pro účely této dohody budou použity oficiální kurzy platné pro běžné transakce k datu převodu, pokud nebude dohodnuto jinak.

Článek 7

Postoupení práv

Jestliže jedna smluvní strana nebo jí zmocněná agentura provede platbu svému vlastnímu investorovi na základě záruky, kterou poskytla ve vztahu k investici na území druhé smluvní strany, uzná druhá smluvní strana:

- a) postoupení každého práva nebo nároku investora na smluvní stranu nebo jí zmocněnou agenturu, která platbu poskytla, ať k postoupení došlo podle zákona nebo na základě právního jednání v této zemi, jakož i
- b) že smluvní strana nebo jí zmocněná agentura, která platbu poskytla, je z titulu postoupení práv oprávněna uplatňovat práva a vznášet nároky uvedené investora a převzít závazky vztahující se k investici.

Článek 8

Řešení sporů z investic mezi smluvní stranou a investorem druhé smluvní strany

1. Jakýkoli spor, který může vzniknout mezi investorem jedné smluvní strany a druhou smluvní stranou v souvislosti s investicí na území této druhé smluvní strany, bude předmětem jednání mezi stranami ve sporu.

2. Jestliže spor mezi investorem jedné smluvní strany a druhou smluvní stranou bude trvat i po uplynutí tří měsíců, bude investor oprávněn předložit spor buď:

- a) Mezinárodnímu středisku pro řešení sporů z investic s přihlédnutím k použitelným ustanovením Úmluvy o řešení sporů z investic mezi státy a občany jiných států, otevřené k podpisu ve Washingtonu D. C. 18. března 1965 v případě, že obě smluvní strany jsou stranami této úmluvy; nebo
- b) rozhodci nebo mezinárodnímu rozhodčímu soudu zřízenému ad hoc, ustavenému podle Rozhodčích pravidel Komise Organizace spojených národů pro mezinárodní právo obchodní. Strany ve sporu se mohou písemně dohodnout na změnách těchto pravidel. Rozhodčí nález bude konečný a závazný pro obě strany ve sporu.

Článek 9

Řešení sporů mezi smluvními stranami

1. Spory mezi smluvními stranami týkající se výkladu nebo použití této dohody mohou být, pokud to bude možné, vyřešeny konzultacemi nebo jednáními.

2. Pokud spor nemůže být takto vyřešen ve lhůtě tří měsíců, bude na žádost jedné ze smluvních stran předložen rozhodčímu soudu v souladu s ustanoveními tohoto článku.

3. Rozhodčí soud bude ustanoven pro každý jednotlivý případ následujícím způsobem. Každá smluvní strana určí jednoho rozhodce ve lhůtě do dvou měsíců od obdržení žádosti o rozhodčí řízení. Tito dva rozhodci pak vyberou občana třetího státu, který bude se souhlasem obou smluvních stran jmenován předsedou soudu (dále jen „předseda“). Předseda bude jmenován do tří měsíců ode dne jmenování obou rozhodců.

4. Pokud v některé ze lhůt uvedených v odstavci 3 tohoto článku nebylo provedeno nezbytné jmenování, může být požádán předseda Mezinárodního soudního dvora, aby provedl jmenování. Je-li předseda občanem některé smluvní strany nebo z jiného důvodu nemůže vykonat toto pověření, bude o provedení jmenování požádán místopředseda Mezinárodního soudního dvora. Je-li také místopředseda občanem některé smluvní strany nebo nemůže vykonat toto pověření, bude o provedení nezbytného jmenování požádán nejstarší člen Mezinárodního soudního dvora, který není občanem žádné smluvní strany.

5. Rozhodčí soud přijímá svá rozhodnutí většinou hlasů. Takové rozhodnutí je závazné. Každá smluvní strana uhradí výlohy svého rozhodce a své účasti v rozhodčím řízení; výlohy předsedy a ostatní výlohy budou hrazeny smluvními stranami rovným dílem. Rozhodčí soud určí vlastní jednací pravidla.

Článek 10

Použití jiných předpisů a zvláštní závazky

1. V případě, že je některá otázka řešena současně touto dohodou a jinou mezinárodní dohodou, jejíž jsou obě smluvní strany stranami, nic v této dohodě nebrání, aby jakákoli smluvní strana nebo jakýkoli její investor, který vlastní investice na území druhé smluvní strany, využil jakýchkoli předpisů, které jsou pro něho příznivější.

2. Jestliže zacházení poskytnuté jednou smluvní stranou investorům druhé smluvní strany v souladu s jejím právním řádem nebo jinými zvláštními smluvními ustanoveními je příznivější, než které je poskytováno touto dohodou, bude využito toto příznivější zacházení.

Článek 11

Použitelnost této dohody

Ustanovení této dohody se použijí na investice uskutečněné investory jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany po 1. lednu 1950.

Článek 12

Vstup v platnost, trvání a ukončení

1. Každá smluvní strana oznámí druhé smluvní straně splnění ústavních požadavků pro vstup této dohody v platnost. Tato dohoda vstoupí v platnost 30 dní po dnu pozdějšího oznámení.

2. Tato dohoda zůstane v platnosti po dobu deseti

let a její platnost bude pokračovat, pokud jeden rok před uplynutím počátečního nebo jakéhokoli následujícího období jedna smluvní strana písemně neoznámí druhé smluvní straně svůj úmysl ukončit tuto dohodu.

3. Pro investice uskutečněné před ukončením této dohody zůstanou ustanovení této dohody účinné po dobu 20 let od data ukončení.

Na důkaz níže podepsaní, řádně zmocnění, podepsali tuto dohodu.

Dáno v Soulu dne 27. dubna 1992 ve dvojím vyhotovení, každé v českém, korejském a anglickém jazyce, přičemž všechna znění mají stejnou platnost. V případě odchylek ve výkladu bude rozhodné anglické znění.

Za vládu
České a Slovenské
Federativní Republiky:

Vladimír Dlouhý v. r.
ministr hospodářství

Za vládu
Korejské republiky:

Lee Sang Ock v. r.
ministr zahraničních věcí

Vydává a tiskne: Ministerstvo vnitra, odbor vydavatelství a tisku, Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 - **Redakce:** Nad stolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 - **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků - SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, telefon (02) 663 100 71 l. 154-159, fax (02) 683 19 86. Objednávky do zahraničí (mimo Slovenské republiky) vyřizuje ARTIA-PEGAS PRESS, s. r. o., Národní 25, 111 21 Praha 1, telefon (02) 26 20 81, fax (02) 242 278 72. Objednávky v Slovenskej republike prijíma a titul distribuuje Magnet Press Slovakia, s. r. o., Grösslingova 62, 811 09 Bratislava, telefon (07) 32 30 56, kl. 54, tel./fax (07) 36 13 90 - **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 1300,- Kč) - Vychází podle potřeby.

Distribuce: předplatné, jednotlivé částky na objednávku i za hotové - SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, telefon (02) 663 100 71, l. 154-159; drobný prodej v prodejnách SEVT, a. s., - Praha 5 - Smíchov, Elišky Peškové 14, tel. (02) 24 51 01 09 - Praha 4, Jihlavská 405, tel. (02) 692 82 87 - Karlovy Vary, Sokolovská 53, tel. (017) 460 72 - Brno, Česká 14, tel. (05) 422 139 62 - Ostrava, Dr. Šmerala 27, tel. (069) 22 63 42 a ve vybraných knihkupectvích. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány předplatitelům neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. Lhůta pro uplatnění reklamací je stanovena na 15 dnů od data rozeslání, po této lhůtě jsou reklamace vyřizovány jako běžné objednávky za úhradu. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo bez lomítka (fyzická osoba) a kmenové číslo předplatitele. **Podávání novinových zásilek** povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha č. j. 1173/93 ze dne 9. dubna 1993. Podávání novinových zásilek v Slovenskej republike povolené RPP Bratislava, pošta 12, č. j. 443/94 zo dňa 27. 11. 1994.